

ROMANA

Ellie Darkins

Felmelegített szerelem

Rebecca Winters

Luxusmodell

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Ellie Darlins, 2022 – Vinton Kiadó Kft., 2026*

A ROMANA 837. eredeti címe: *Reunion with the Brooding Millionaire*

(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Deák B. Miklós

© *Rebecca Winters, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2026*

A Romana 838. eredeti címe: *Her Italian Soldier*

(Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Halász Kriszta

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 837-838. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-165-5

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Telefon:* +36-30-300-9899; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Ellie Darkins

Felmelegített szerelem

1. FEJEZET

– Mi... mit csinálsz itt?

Jonathan szíve kihagyott egy ütemet, amikor rájött, ki áll előtte. A hangja elcsuklott. Hét év után váratlanul meglátta maga előtt azt a nőt, akit soha nem tudott elfelejteni!

Rowan sem tűnt kevésbé döbbsentnek, mint ő, és csak némán bámult rá.

Pár perccel ezelőtt Jonathan húga, Liv magyarázat nélkül besétált a házba. Pontosabban abba a kisebbfajta kastélyba Cotswoldsban, amelyet évekkal ezelőtt a nagyszülei hagytak rá, és amelyet most eladásra készítettek elő. Liv egyenesen felrohant a lépcsőn, anélkül hogy egy szót is szólt volna arról, mit keres itt a legjobb barátnője.

– Livia hívott meg – magyarázta most Rowan habozva, és Jonathan nagyon szeretne tudni, mi járhat a fejében abban a pillanatban. – Nem tudtam, hogy itt leszel, különben nem jöttem volna el. Sajnálom. Ha sietek, még elérhetem az utolsó vonatot Londonba.

A férfi nem tudta levenni róla a szemét. Az utolsó találkozásuk emléke feléledt benne. De ezt nem engedheti meg magának, mert csak így tudja megakadályozni, hogy valami ostobaságot tegyen...

Az órájára nézett.

– Már lekésted a vonatot. – Rövid szünetet tartott. – Miért nem szólt Liv, hogy vele jössz?

– Olyan szörnyű, hogy itt vagyok? – kérdezte Rowan halkán.

Jonathan sóhajtott. Mit válaszoljon erre? Kész kínszenvedés és csodálatos érzés is volt ez egyszerre, de nem vallotta be még magának sem. Jobb lenne más irányba terelnie a gondolatait.

– A tető szivárog. – Rowan erre felhúzta a szemöldökét. – A második emeleten egyik szoba sem lakható. Csak Livnek és Calebnek készítettem elő szobát, nincs több hely.

– Megosztom a szobán Livvel – szakította félbe a lány.

A férfi habozott, de végül bólintott.

– Mi az? Hol maradsz már? – kiáltotta Liv a lépcső tetejéről a barátnőjének.

– Mindjárt megyek – ígérte Rowan. – Nos, Jonathan... – Irigylésre méltóan nyugodt hangon fordult hozzá, ami reményt adott a férfinak, hogy a lány elfelejtette, mi történt köztük.

– Elég rég volt már – motyogta rekedten.

A fenébe! Miért nem fordul meg egyszerűen, és barikádozza el magát a könyvtárban, hogy nyugodtan kivárja, amíg a nő eltűnik?

– Hét év... – Rowan keresztbe fonta a karját, és a szemöldöke magasra kúszott. – A hétvégén versenyem lesz, és Liv lesz a támogató csapatom. És hogy alaposan felkészülhessek rá, felajánlotta, hogy előtte töltsünk el együtt pár pihentető napot. Ha sejtettem volna, hogy ez egyfajta családi találkozó...

– Valójában tényleg az. Ezért Caleb is itt lesz. Megkértem őket, döntsék el, szeretnének-e megtartani valamit a berendezésből, mielőtt az ingatlanügynök a jövő héten idejön. Én... – Jonathan hirtelen elhallgatott, és elgondolkodott, miért is mondja el mindezt. – Rengeteg dolgom van.

– Távol álljon tőlem, hogy feltartsalak – állította Rowan finom mosollyal.

Jonathan összeszorította a fogát. A lány közelében állandó veszély fenyegette, hogy egyszer csak elgyengül. Nem engedheti meg magának, hogy szeresse!

Szerette a családját és a munkáját, ő volt a nagyszülei és a szülei által rá hagyott vállalat vezetője. Az ezzel járó felelősség felemésztette az utolsó energiáját is.

Különösen Rowan esetében kell különösen óvatosnak lennie. Már akkor is alig tudta megvédeni magát az érzelmeitől, amikor még csak jóbarátok voltak. És ez pontosan oda vezetett, ahová nem akarta. Voltak napok, amikor olyan magányosnak és elveszettnek érezte magát, hogy úgy gondolta, egy másodpercig sem bírja tovább. Ezért úgy döntött, hogy távol marad Rowantól, és mindent megtesz, hogy elfelejtse őt.

Jonathan egész felnőtt élete egy sor jól átgondolt döntésből állt. Arra törekedett, hogy egyensúlyt teremtsen, és arra fordítsa a figyelmét, amire a legnagyobb szükség volt. Azóta, hogy a szülei úgy döntöttek, egy dél-amerikai országba költöznek, mindent megtett, hogy megmentse a családi vállalkozást, a *Kinley*-t – amely több mint egy évszázada a brit divat presztízsmárkája volt – a pénzügyi csődtől és az azzal járó bukástól. Nem is beszélve a testvéreinek nyújtott folyamatos támogatásról.

Sikerült életben tartania a céget, és a testvéreivel sem voltak komolyabb problémák. Legalábbis eddig.

Valójában csak egy dologban vallott csúfos kudarcot: a szíve védelmében.

És miért? Mert képtelen volt elfelejteni Rowant! És amikor a lány most teljesen váratlanul megjelent az ajtóban, az elmúlt évek minden erőfeszítése, amit ebben a tekintetben tett, semmivé foszlott.

– Akkor még találkozunk – vetette oda neki most lazán, már a lépcső felé tartva, anélkül hogy ránézett volna. Szerencsére... Mert ha a lány észrevette volna, hogy Jonathan követi a tekintetével, akkor a férfi alatt megnyílt volna a föld.

2. FEJEZET

Lehet, hogy lent a hallban újra találkozom Jonathannel?

Rowan szárazon nyelt egyet, amikor késő délután végre újra lement a lépcsőn.

– Liv zuhanyozik, úgyhogy vacsora előtt még egy kis sétát teszek – jelentette be, hogy jelezze, egyáltalán nem akar beszélgetni vele.

Valójában az érkezése óta a hálószobában rejtőzött, és küzdött a növekvő klausztofóbiával, ami megnehezítette a légzését. De ezt soha senkinek nem ismerte volna be. Sürgősen friss levegőre volt szüksége, és Cotswoldsban erre csak két lehetősége volt: sétálni vagy futni.

De nem szabad túlzásba esnie, mivel szombaton maratont fut. Minden lépést jól meg kellett fontolnia, de egész idő alatt a házban bezárva maradni sem megoldás.

Talán követnie kellett volna az ösztöneit, és jegyet venni a holnap reggeli első vonatra Londonba.

Sóhajtvá a mosókonyha-gardróbba ment, hogy megkereste a túracipőt, amelyet Liv ajánlott fel neki. Eközben minden tőle telhetőt megtett, hogy kizárja a közeledő léptek hangját. Összeszorított fogakkal ellenállt a kísértésnek, hogy megforduljon, bár minden porcikájával érezte Jonathan jelenlétét. Hét év telt el azóta, és még mindig úgy érezte, mintha összetartoznának.

– Rowan, beszélhetnék veled egy pillanatra?

– Kérlek, ne... – suttogta rekedten, és hátranézett, hogy megbizonyosodjon arról, Liv és Caleb nem leselkednek-e valahol a háttérben. – Hagyjuk azt a régi történetet – tette hozzá nyugodtan, remélve, hogy meg tudja győzni Jonathant.

Nem akart a régi emlékekbe merülni, amelyek most még kínzóbbak voltak, hogy Jonathan ennyi év után hirtelen újra közel került hozzá... túl közel!

Akkoriban szerette ugratni, még sznobnak is nevezte, csak azért, hogy enyhítse a feszült légkört Livia és a bátyja között, aki megpróbálta pótolni a testvérei számára mindkét szülőjüket. Gyakran sikerült megnevettetnie, amikor a felelősség túl nagy volt a vállán. Milyen büszke volt az első mosolyra, amelyet a legjobb barátnője komoly testvéréből csalt ki! Ettől kezdve kihívásnak tekintette, hogy széles mosolyt vagy akár hangos nevetést váltson ki belőle.

De egy idő után már nem tudta tovább tagadni, hogy ezt nemcsak Jonathanért, hanem elsősorban önmagáért teszi. A beszélgetéseik őszinték és izgalmasak voltak, és ő minden alkalommal várta.

Liv szemében ő csak a szigorú bátyja volt, akit kinevetett, de Rowan másképp látta a dolgot.

Jonathan magas, széles vállú fiatalember volt, homokszínű, rakoncátlan hajjal. Gondosan nyírt szakálla ugyanolyan stílusos és elegáns volt, mint a vasalt ingei. Szülei elutazása után panasz nélkül vállalta a felelősséget a testvéreiért és a családi vállalkozásért, ahelyett hogy az alkoholban keresett volna vigaszt. Vasakaratot tanúsított mind az üzleti életben, mind a családban, mind a külső megjelenésében.

De mivel Livia demonstratív módon ellenkezett a mindent túlságosan komolyan vevő bátyjával, Rowannak nem maradt más választása, mint hogy elrejtse a valódi érzéseit Jonathan iránt. Ez azt is jelentette, hogy soha nem beszélt a legjobb barátnőjének arról az éjszakáról, amikor úgy döntött, hogy átadja magát a pillanatnak.

Aznap este ő és Jonathan kettesben voltak, mert Liv vonata késett, ezért nem érkezett meg időben, hogy pizzázzanak és borozzanak egy kicsit hármásban. Így Jonathan és ő órákig ültek a kanapén, élénk beszélgetést folytattak, és egyre közelebb kerültek egymáshoz. A hideg miatt összebújtak egy takaró alatt... és Rowan a mai napig sem értette, hogyan történhetett, de valamikor a lába Jonathan ölébe került, a karja a vállára fonódott, és ő elkezdett a hajával játszani. Nem tudta megmondani, melyikük mozdult meg először, de hirtelen az ajkuk összeértek, először gyengéden, majd vágyakozva és olyan szenvedélytől hajtva, amelyet még soha nem éreztek.

Hogy hová vezethet ez az út, még csak nem is sejtette, és csak azt kívánta, hogy soha ne érjen véget.

Amikor Jonathané lett, tudta, mire vágyott és mire várt egész idő alatt. Érezni, ahogy térde a combjai közé csúszik, mindkét kezével átfogja a csípőjét, és...

De akkor Jonathan rémülten visszahúzódott, és amikor Rowan ránézett, sötét szemében döbbenetet látott, ami már-már undorba fordult át.

Motyogott valami bocsánatkérés-félét, visszahúzódott, és rendbe hozta kócos haját, míg Rowan azon tűnődött, mit rontott el.

– Sajnálom, nem lett volna szabad, nem lett volna szabad... – Jonathan vad pillantása az üres borosüvegre esett, és fájdalmasan felnyögött. – Ittál, és nem tudtad, mit csinálsz. Az ég szerelmére, még szinte gyerek vagy! Soha nem lett volna szabad... Annyira sajnálom, Rowan!

Ez a megalázó eset már évekkal ezelőtt történt, és Rowan azóta biztonságban érezte magát, mert azt hitte, hogy az útjaik soha többé nem keresztezik egymást, és a férfi valószínűleg már nem emlékszik rá. De abban a pillanatban, amikor az előbb a folyosón szemben találta magát vele, rájött, hogy nagyot tévedett. Jonathan nemcsak emlékezett rá, hanem nyilvánvalóan még mindig zavarba esett az emléktől.

És ő? Soha korábban nem érezte magát olyan megalázottnak, mint abban a pillanatban, amikor Jonathan azt mondta neki, hogy nem is tudja, mit csinál. Abban a pillanatban, amikor megérezte az ajkát az övében, tudatosult benne, milyen régóta várta ezt a pillanatot. De amint Jonathan észhez tért, azzal vádolta, hogy túl sokat ivott, majd gyakorlatilag kidobta.

Az azóta eltelt évek során Rowan meg volt győződve arról, hogy minden emléket elnyomott magában. De ez valószínűleg tévedés volt. Váratlanul úgy érezte magát, mintha visszakerült volna az iskolai évekbe, amikor furcsának nevezték, és azzal vádolták, hogy egyetlen fiú sem találhat szexinek egy olyan lányt, aki magasabb és keményebb nála.

Ezek a szavak még sokáig ott visszhangoztak benne, miután már elhagyta az iskolát.

Nyilvánvalóan a hosszú terápia sem volt hatékony, és nem tudta helyrehozni azt a kárt, amit egy évtizednyi iskolai zaklatás okozott. Rowan csak arra emlékezett, hogy égett az arca és remegett a keze, amikor Jonathan aznap este szájalommal nézett rá.

Jó, akkor még csak huszonegy éves volt, és még egyetemre járt. Ma már idősebb, érettebb és okosabb.

Érezte, hogy a férfi közvetlenül mögötte áll, miközben Liv túrabakancsát vette elő a polcra, és felhúzta.

– Rowan?

Komoly hangja felkeltette a figyelmét. Felnézett, és megpróbált távolságot tartani tőle, és azt mondta:

– Fogalmam sem volt, hogy itt leszel.

Jonathannek tudnia kell, hogy ezt a találkozást nem szándékosan tervezte így. Ha rajta múlt volna, soha többé nem találkozott volna vele.

– Csak úgy alakult, hogy a hétvégi versenyem a közelben lesz, és Liv megkért, hogy töltsünk együtt pár napot. Nem jöttem volna ide, ha tudom, hogy...

– Nem kell kitérned az utamból.

A férfi szokatlan hidegsége úgy hatott rá, mint egy ostorcsapás. Ha Jonathan kerülné, azt jobban elviselné, mint a közönyt.

– Nem kerüllek – vágott vissza élesen. De a férfi átható tekintete leleplezte, mire pír öntötte el az arcát.

– Oké, akkor legyen így – folytatta gyorsan, mielőtt Jonathan megszólalhatott volna. – Nem kerüljük egymást, de nem is keressük egymás társaságát. Egyszerűen csak két ember vagyunk, akik megfordulnak Liv életében.

– Ez, úgy tűnik, pontosan leírja a helyzetet – válaszolta a férfi szárazon.

– Őszintén, Jonathan... – sóhajtotta a lány lemondóan. – Minden rendben. Mindketten jól vagyunk, szóval nincs a legcsekélyebb okunk sem egy tisztázó beszélgetésre. Évek óta nem gondoltam a legutóbbi találkozásunkra, és most csak szeretnék egy kicsit a friss levegőn sétálni.

A megkönnyebbülése olyan nyilvánvaló volt, hogy szinte már megsértette vele.

– Valószínűleg holnap reggel hazamegyek, úgyhogy nem kell attól tartanod, hogy állandóan összefutunk. Úgy értem, az elmúlt hét évben sikerült elkerülnünk egymást, úgyhogy a jövőben sem lesz ezzel kapcsolatban problémánk.

Rowan egy egész órát járkált a kastély hatalmas partjában, és megpróbálta kitörölni Jonathan arcát a fejéből. Már annyi időt töltött azzal, hogy kiűzze őt! Számtalan randevúra elment, hogy találjon valakit, aki segíthet elfelejteni. Mindhiába...

Az évek során sikerült egyre kevesebbet gondolnia rá. Egy-két randevú valóban elterelte a figyelmét, de amint elhatározta, hogy megteszi a következő lépést, Jonathan arca újra megjelent a fejében, és összezavarta az érzéseit.

Rowan nagy sajnálatára senki sem tudta felülmúlni azt a férfit, aki régebben összetörte a szívét.

Miközben nyugtalanul járta a festői kertet, elszántan kereste a módját, hogy egyszer s mindenkorra lezárja ezt a problémát. Jonathan elutasítása azon az éjszakán csak tovább erősítette a komplexusait és az önbizalomhiányát, de minden kísérlet, hogy elfelejtse, és kitörölje az életéből, kudarca volt ítéve.

Talán más, radikálisabb utat kell választania, hogy végre bátornak, önállóan és szabadnak érezhesse magát.

Mi történne, ha ezúttal ő venné át a kezdeményezést, és minden az ő feltételei szerint történne? Ha előzetes figyelmeztetés nélkül, vágytól fűtve megcsókolná Jonathant, hogy minden érzékével kiélvezhesse azt, ami utána következhet – szégyen és önutálat nélkül?

Talán utána végleg lezárhatná ezt a kínos témát, és továbbléphetne.

Megérné megpróbálnia. Végül is nem vágyakozhat utána egész életében, és nem menekülhet az erotikus álmokba.

Új ötlete és a váratlan merészsége szárnyakat adott neki, amikor korgó gyomorral visszatért a házba. Röviddel ezután Caleb kopogott a hálósobája ajtaján, és megkérdezte, hogy neki is rendeljen-e pizzát.

Rowan mindig is gyengéd érzéseket táplált Caleb iránt, aki azután került internátusba, hogy a szülei Dél-Amerikába költöztek. Akkoriban nem sokat tudott róla, és most – felnőttként – még rejtélyesebbnek tűnt előtte, mint akkor. Soha nem értette pontosan, mi is a munkája, csak azt tudta, hogy ijesztően tehetséges a számítógépek terén, és valami köze van a kriptovalutákhoz. Azóta, hogy megérkezett, videóhívások során legalább három különböző nyelven hallotta tárgyalni.

Liv és Rowan a szokásos kedvenc pizzájukat választották. Caleb kívánságlistája arra utalt, hogy éjszakai műszakot tervez a számítógép előtt.

– Lemenne valamelyikőtök, és megkérdezné Jonathant, hogy szeretne-e ő is valamit, amíg én megpróbálom befejezni ezt? – kérte, anélkül hogy felnézett volna a képernyőről.

Amikor Rowan Liv felé fordult, a barátnője bevetette híres, kérlelő kutyatekintetét, ami annyit jelentett: *Nem tudnád megtenni? Kérlek!*

Amióta Jonathan elhatározta, hogy szülői szerepet vállal a testvérei mellett, a húga és közte rendkívül feszült volt a viszony. Pontosabban alig szóltak egymáshoz, és ha mégis, akkor többnyire összevesztek. Rowan nem akart belekeveredni ebbe.

Ezenkívül a pizzarendelés tökéletes ürügy volt arra, hogy felmérje a helyzetet, és kiderítse, van-e egyáltalán esélye a merész tervének...

Nincs értelmé minden reményét egy újabb csókra alapozni, ha nem lehet biztos abban, hogy Jonathan is akarja. És ezt nem tudhatja meg, ha elrejtőzik előle.

– Oké, megkérdezem – egyezett bele a lehető legtermészetesebben, és elindult a könyvtár felé, ahol biztosan megtalálja a férfit. Ez a patinás könyvtár volt a menedéke a mennyezetig érő könyvespolcokkal, a létrával és a franciaablakokkal, amelyeken keresztül morcosan bámulhatta a kertet.

Vastag zoknival a lábán hangtalanul lement a lépcsőn, és továbbhaladt a kopott, régi kőlapokon a bejárati csarnokban. Jonathant egy hatalmas íróasztalnál találta, fejét egyik kezére támasztva, két sötét szemöldöke között mély ránccal. Tekintete a laptop monitorjára szegeződött. Miközben

olvasott, a szeme gyorsan mozgott balról jobbra.

Rowan lélegzet-visszafojtva és vágyakozva figyelte, mert a férfi bármelyik pillanatban felemelhetette a tekintetét, és rajtakaphatta, ahogy bámulja. Vagy Liv megjelenhetett volna mögötte, mert túl sokáig maradt távol, és akkor magyarázkodnia kellett volna.

De olyan régen volt már, hogy megcsodálhatta Jonathan markáns vonásait! Közben érezte, hogy a szíve a torkában dobog.

Most meg kell ragadnia, amit kaphat... még ha az csak egy vágyakozó pillantás is az ajtóból, miközben ő dolgozik.

Rowan szárazon nyelt, és köhintett egyet. Amikor Jonathan felnézett, és oldalra döntötte a fejét, az arca teljesen kifejezéstelen volt.

– Igen? – kérdezte, és ezzel végleg eloszlatta a lány minden illúzióját.

Majdnem megfordult és visszamenekült az emeletre, de egy bizonyos célból jött ide, és az teljesen értelmetlen volt.

Ezenkívül Jonathan rideg viselkedése csak még inkább megerősítette a merész tervében. Most már elkerülhetetlennek tűnt egy újabb csók. Egyfajta gyógyírként, hogy túltegye magát azon a régi, katasztrofális estén. Utána az élete hátralévő részét gondtalanul tölthetné, anélkül hogy egyetlenegyszer is visszagondolna rá.

– Caleb pizzát akar rendelni – tájékoztatta tárgyilagosan. – Te is kérsz?

– Megkérdezhetne volna ő maga is.

Annyira nem tetszem neki, hogy még egy pizzarendelésre sem visel el?

– Nyilván ugyanolyan elfoglalt, mint te, és megkért, hogy adjam át az üzenetét – válaszolta nyugodtan, és gratulált magának, hogy a hangja nem remegett.

Miért is remegett volna? Korábban elégszer tapasztalta már, hogy Jonathan falat emel maga köré, amint stresszesnek vagy túlterheltnek érzi magát.

– Nem terveztem szünetet tartani – motyogta, és Rowan látta rajta, alig várja, hogy újra a laptopja felé fordulhasson.

– Csak egy kérdés volt, semmi több.

Jonathan sóhajtott, és megdörgölte a homlokát.

– Oké, fél órát biztosan tudok rá szakítani. Rendelj nekem is azt, amit te eszel.

Ahogy most ránézett, halvány mosoly játszott az ajkán. Rowan eltűnődött, vajon mire gondolhat.

– A pizza körülbelül egy óra múlva érkezik.

Ezt követően eltűnt a konyhában, töltött magának egy pohár vörösbort, és úgy döntött, hogy megír néhány sms-t, amíg a pizzára vár.

Még mindig a telefonja előtt ült, amikor csengettek. A hosszú folyosón végigmenve szemét a telefonjára szegezte, ezért összeütközött Jonathannel, aki éppen akkor hagyta el a könyvtárat.

– Hoppá!

– Épp az ajtó felé tartottam. – Rowan idegesen végigsimított a ruháján, mert nem akarta szégyellni magát amiatt, hogy véletlenül Jonathan kemény felsőtestének ütközött.

Még mindig mozdulatlanul álltak egymással szemben, amikor újra csengettek. Jonathan keze a lány karján pihent, mintha támogatnia kellene, pedig Rowan szilárdan állt a lábán. De a férfi meleg kezének érintésétől a vér forró lávaként áramlott az ereiben.

Teljesen megfeledkezett arról, mi történik körülötte. Amint a tekintetük találkozott, mintha egy másik világba merült volna, ahol csak ők ketten léteztek.

– Megjött a pizza? – kérdezte Liv a lépcsőfordulóról.

Rowan hirtelen kiszabadította magát, és odarohant a bejárati ajtóhoz, mielőtt a pizzásfiú esetleg eltűnik a vacsorájukkal.

Jonathant megdöbbenette a lány nyilvánvaló zavara. Ő volt a legmagasabb nő, akivel valaha találkozott, és korábban nyúlánknak és ügyetlennek tűnt, mivel nyilvánvalóan utálta a magasságát. De miután barátok lettek, Rowan láthatóan feloldódott a társaságában.

És valóban azok voltak... jóbarátok. Egészen addig a napig, amikor minden kicsúszott a kezéből.

A szíve összeszorult, amikor eszébe jutott, milyen közel állt ahhoz, hogy elveszítse az önuralmát.